

opusdei.org

Papež mladým v Africe: „Nebojte se definitivních rozhodnutí, neničí svobodu“

Promluva papeže Benedikta XVI. v sobotu 21. 3. 2009 k asi 30 000 mladých na stadionu v angolské Luandě.

24.03.2009

Drazí přátelé,

přišli jste ve velkém počtu a jménem mnoha jiných, kteří jsou s vámi

spojení duchovně, abyste se setkali s Petrovým nástupcem a abychom společně a přede všemi otevřeně svědčili o radosti z víry v Ježíše Krista a obnovili závazek být v naší době jeho věrnými učedníky. Podobné setkání se v tomto městě konalo 7. června 1992 s naším milovaným papežem Janem Pavlem II. Za trochu jiných okolností, ale se stejnou láskou v srdci stojí před vámi nynější Petrův nástupce a všechny vás objímá v Ježíši Kristu, který je „stejný včera i dnes a navěky“ (Žid 13,8).

Nejprve vám chci poděkovat za tuto slavnost, kterou jste mi připravili, i za sváteční atmosféru, kterou zde vytváříte, za vaši přítomnost a radost. Srdečně zdravím ctihodné bratry v biskupské a kněžské službě a vaše animátory. Ze srdce děkuji všem, kteří toto setkání připravili, zejména Biskupské komisi pro mládež a povolání v čele s jejím

předsedou Mons. Kandou Almeidou, kterému také děkuji za laskavá slova na uvítanou. Zdravím všechny mladé, katolíky i nekatolíky, kteří hledají odpovědi na své otázky a problémy. Některé z nich představili vaši zástupci, jejichž slovům jsme s povděkem naslouchali. Objetí, která jsem si s nimi vyměnil, patří přirozeně vám všem.

Setkat se s mladými je dobré pro všechny. Jsou často vystaveni mnoha těžkostem, ale nesou si velkou naději, mnoho nadšení a tolik ochoty začínat znovu. Drazí přátelé, nesete si v sobě sílu utvářet budoucnost. Vybízím vás, abyste se do ní zadívali očima apoštola Jana: „Potom jsem viděl nová nebesa a novou zemi... A uviděl jsem svaté město, nový Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha; bylo vystrojeno jako nevěsta okrášlená pro svého ženicha. A uslyšel jsem od trůnu mohutný hlas: Hle – Boží stan mezi lidmi!“ (Zj 21,1-3).

Drazí přátelé, Bůh působí změny. Počínaje klidnou důvěrností mezi Bohem a lidským párem v zahradě Eden, přes božskou slávu, která vyzařovala ze stánku úmluvy uprostřed izraelského lidu na cestě pouští, až po vtělení Syna Božího, který se s člověkem nerozlučitelně spojil v Ježíši Kristu. Tento Ježíš prochází znovu pouští našeho lidství, když překonává smrt a spolu s celým lidstvem vstupuje skrze vzkříšení k Bohu. Ježíš teď už není omezen nějakým místem a určitým časem, ale jeho Duch, Duch Svatý z něho vychází, vstupuje do našich srdcí a spojuje nás tak se samotným Ježíšem a s Otcem, s trojjediným Bohem.

Ano, moji drazí přátelé! Bůh působí změny... Ba co víc! Bůh proměňuje nás, činí nás novými. To je příslib, který nám on sám dává: „Hle – všechno tvořím nové“ (Zj 21,5). A je to pravda! Říká nám to apoštol Pavel: „Když se tedy někdo stal křesťanem,

je to nové stvoření. To staré pominulo, nové nastoupilo. A všechno to pochází od Boha; on nás smířil se sebou skrze Krista“ (2 Kor 5,17-18). Ježíš Kristus vystoupil na nebesa, vstoupil do věčnosti a stal se Pánem všech dob. Proto může být naším průvodcem v přítomnosti a ve svých rukou nést knihu našeho života. V ní je pevně obsažena minulost, prameny a základy našeho bytí; v ní pečlivě uchovává budoucnost a umožňuje nám vytušit ten nejkrásnější úsvit našeho života, který z něj vyzařuje, totiž vzkříšení v Bohu. Budoucností nového lidstva je Bůh a její předzvěstí je jeho církev. Až se vám naskytne příležitost, přečtěte si pozorně její dějiny. Zjistíte, že církev v průběhu let nestárne, ba dokonce stále mládne, protože jde o setkání s Pánem a každým dnem se stále více blíží k jedinému a opravdovému prameni, z něhož prýští mládí, obnova a životní síla.

Přátelé, kteří mne posloucháte, budoucnost je Bůh. Jak jsme před chvílí slyšeli, „on jim setře každou slzu z očí: nebude už smrt ani zármutek, nářek ani bolest už nebude, protože co dříve bylo, pominulo“ (Zj 21,4). Spatřuji zde mezi vámi některé z těch mnoha tisíců mladých lidí, zmrzačených v důsledku války a min, a myslím na nezměrné množství slz, které mnozí z vás prolili při ztrátě svých blízkých. Není těžké si představit temné mraky, které dosud zakrývají nebe vašich nejkrásnějších snů... Ve vašich srdcích spatřuji pochybnost, s níž se na mne obrácíte: „Tohle zde máme... To, co říkáš ty, není vidět. Příslib má božskou záruku – a my tomu věříme – ale kdy Bůh povstane, aby stvořil všechno nové?“ Ježíšova odpověď je právě ta, kterou dal svým učedníkům: „Ať se vaše srdce nechvěje! Věříte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků. Kdyby nebylo, řekl bych

vám, že odcházím vám připravit místo?“ (Jan 14,1-2). Ale vy, drazí mladí, budete naléhat: „Dobře. Ale kdy se to všechno stane?“ Na podobnou otázku odpověděl Ježíš apoštolům: „To není vaše věc, abyste věděli čas a okolnosti, jak je Otec z vlastní moci ustanovil. Ale až na vás sestoupí Duch svatý, dostanete moc a budete mými svědky... až na konec země“ (Sk 1,7-8). Vidíte, že Ježíš nás nenechává bez odpovědi. Říká nám jasně jedno: obnova začíná zevnitř; dostanete moc shůry. Síla k přetváření budoucnosti leží ve vašem nitru.

Je uvnitř... ale jak? Jako je život uvnitř seménka; tak vysvětlil Ježíš v jedné kritické chvíli svou službu. Její počátek provázelo velké nadšení, poněvadž lid viděl, jak uzdravuje nemocné, vyhání démony, hlásá evangelium. V ostatních ohledech však svět zůstal stejný: stále vládli Římané a každodenní život byl

svízelný navzdory oněm znamením a krásným slovům. A nadšení se začalo vytrácet až do té míry, že svého Mistra, který kázal, ale nezměnil svět, opouštěli mnozí učedníci (srov. Jan 6,66). Všichni se ptali: jaký význam vlastně má toto poselství? Co nám ten prorok Boží přináší? Proto Ježíš mluvil o rozsévači, který seje na poli světa, a pak vysvětlil, že semenem je jeho slovo (srov. Mk 4,3-20). Uskutečněných uzdravení je opravdu málo, srovnáme-li je s obrovskou nouzí a těžkostmi každodenní reality. A přece je v semeni přítomna budoucnost, protože semeno v sobě nese zítřejší chléb, zítřejší život. Semeno se zdá být téměř ničím, ale je zpřítomněnou budoucností, je příslibem přítomným už dnes. Až padne do země, přinese užitek třicetinasobný, šedesáti násobný a stonásobný.

Moji přátelé, vy jste semenem, které Bůh zasel do země a které v jádru

nese moc shůry, sílu Ducha Svatého. Přesto je však pro přechod od příslibu života k plodu jediná možná cesta: nabídnout z lásky život, z lásky zemřít. Řekl to Ježíš sám: „Jestliže pšeničné zrno nepadne do země a neodumře, zůstane samo; odumře-li však, přinese hojný užitek. Kdo má svůj život rád, ztratí ho; kdo však svůj život na tomto světě nenávidí, uchová si ho pro život věčný“ (srov. Jan 12,24-25). Tak mluvil Ježíš a tak to také udělal: jeho ukřižování vypadá jako totální prohra, ale není. Ježíš, oživen silou „skrze věčného Ducha, sám sebe přinesl Bohu jako oběť bez poskvrny“ (Žid 9,14). Když takto padl do země, může vydávat užitek v každé době a ve všech dobách. Tento nový chléb, chléb budoucího života, se nachází uprostřed vás: je jím nejsvětější Eucharistie, která nás oživuje a dává klíčit trojičnímu životu v srdcích lidí.

Drazí přátelé, seménka obdařená silou téhož věčného Ducha, vykličte vroucností Eucharistie, v níž se uskutečňuje Pánova závěť: on se nám dává a my odpovídáme tím, že se z lásky k němu dáváme druhým. To je cesta života; projít ji bude ale možné jen pod podmínkou neustálého dialogu s Pánem a opravdového vzájemného dialogu mezi sebou. Vládnoucí kultura ve společnosti vám nepomáhá žít Ježíšovo slovo ani darovat se sobě navzájem, jak k tomu on vybízí podle Otcova plánu. Drazí mladí, síla se však nachází ve vašem nitru, jak to řekl Ježíš: „Otec, který ve mně přebývá, koná své skutky... Kdo věří ve mne, i ten bude konat skutky, které já konám, ba ještě větší bude konat, protože já odcházím k Otci“ (Jan 14,10.12). Nemějte proto strach učinit definitivní rozhodnutí. Vím, že štědrost vám nechybí. Ale před rizikem závazku na celý život, ať už v manželství nebo v životě zvláštního zasvěcení, zakoušíte strach: „Svět žije

v neustálém pohybu a život je plný možností. Mohu v této chvíli rozvrhnout celý svůj život a nebrat zřetel na nepředvídatelné věci, které mi život připraví? Nebude to tak, že si definitivním rozhodnutím zahrávám se svou svobodou a svážu si tak sám vlastní ruce?“ Takové pochybnosti na vás doléhají a nynější individualistická a požitkářská kultura jim napomáhá. Pokud se však mladý člověk nerozhodne, vystavuje se nebezpečí, že zůstane věčným dítětem!

Říkám vám: Mějte odvahu! Nebojte se definitivních rozhodnutí, protože ta jediná neničí svobodu, ale vedou vás správným směrem, umožňují vám kráčet vpřed a dosáhnout v životě něčeho velkého. Není pochyb, že život má cenu pouze tehdy, budete-li mít odvahu k dobrodružství a důvěru, že vás Pán nikdy nenechá samotné. Angolská mládeži, osvobod' v sobě Ducha Svatého, moc shůry! S

důvěrou v tuto moc riskuj, jako Ježíš,
tento skok, učin konečné rozhodnutí
a dej tak možnost životu! Tak se mezi
vámi vytvoří oázy, ostrovy a pak
rozlehlá území křesťanské kultury, v
níž se stane viditelným „svaté město,
jak sestupuje z nebe od Boha,
vystrojené jako nevěsta okrášlená
pro svého ženicha.“ Tento život je
hoden žití a právě takový život vám
ze srdce přeji. Ať žije mládež Angoly!

Česká sekce Radia Vatikán, 21.
3. 2009

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/papez-
mladym-v-africe-nebojte-se-
definitivnich-rozhodnuti-nenici-
svobodu/](https://opusdei.org/cs-cz/article/papez-mladym-v-africe-nebojte-se-definitivnich-rozhodnuti-nenici-svobodu/) (21.04.2025)